

UN JOC DE CRIATURES
Rafel G. Bianchi i Margit Kocsis
13.03—06.09.2026
Bòlit La Rambla

20 MINUTS AL MARGE
Cicle d'exposicions a cura de Bernat Daviu

En ple agost de 2020, una nena de tres anys muntada en un unicorn inflable desapareix accidentalment a la platja d'una illa grega, arrossegada pels corrents del mar. Un ferri la localitza a alta mar, agafada fermament al flotador, i és rescatada sana i estàlvia. Però, i si la nena hagués decidit escapar-se? Qui no ha desitjat, en algun moment, desviar el curs de la història que li ha tocat viure?

Aquest cicle, a cura de Bernat Daviu (Fonteta, 1985), es desplega en tres exposicions concebudes com a capítols d'una novel·la coral. Les obres reuneixen relats i personatges que habiten els marges: figures que desafien els límits imposats, qüestionen els imaginaris dominants i es reivindiquen en contextos desidealitzats o distòpics. La ficció esdevé una eina per generar relats escapistes i metafòrics, alhora que crítics amb la realitat, des d'on s'articula un discurs sobre identitat, resistència i memòria.

UN JOC DE CRIATURES

Rafel G. Bianchi i Margit Kocsis

13.03—06.09.2026

Bòlit La Rambla

«Un joc de criatures», presentada al Bòlit La Rambla, és una exposició que estableix un diàleg entre la pintura de Margit Kocsis (Java, 1941 – Amsterdam, 1984), una instal·lació de Rafel G. Bianchi (Olot, 1967) i un text de l'escriptora Irene Pujadas (Sant Just Desvern, 1990).

Més enllà de la seva repercussió mediàtica com a model i actriu durant les dècades de 1960 i 1970, Kocsis —artista holandesa nascuda a Indonèsia però resident a Catalunya des dels anys 60 i estretament vinculada a Argelaguer, on va instal·lar el seu estudi— va desenvolupar una obra marcadament introspectiva, centrada en figures infantils inquietants que qüestionen i desarticulen la imatge idealitzada de la infància. Bianchi —que la va conèixer quan era nen— revisita l'obra de Kocsis prolongant i alterant els cossos dels seus retrats, per activar un joc amb allò que roman ocult i generant una tensió entre memòria i ficció.

En la instal·lació de Bianchi, aquests dibuixos de figures prolongades es converteixen en una col·lecció retallable que el visitant es pot endur, fruit d'una col·laboració entre l'artista i la dissenyadora Lola Mesalles (Barcelona, 2000).

La pintora holandesa esdevé també el punt de partida del text d'Irene Pujadas, que proposa biografies imaginàries de Margit Kocsis per reivindicar una obra pictòrica eclipsada tant per la imatge sexualitzada de l'artista que es va quedar en l'imaginari col·lectiu de l'època tardofranquista com per la seva prematura mort.

Les tres exposicions del cicle —«Un joc de criatures», al Bòlit La Rambla; «Aquí mateix en un altre lloc», al Bòlit Pou Rodó, i «Maladaptive daydreaming», al Bòlit Sant Nicolau— comparteixen l'esperit més subversiu de les marginàlies. La marginàlia —paraula del llatí que significa «als marges»— era originalment un repertori divers d'elements escrits i, principalment, icònics, situats als marges de les pàgines dels llibres occidentals durant l'Edat Mitjana, que permetien al copista —més enllà d'exercir una funció aclaridora— una via d'escapament lúdica o satírica amb la qual evadir-se de la seva tasca monòtona i trencar amb la rigidesa del text principal.

Vint minuts és el temps que la nena de l'unicorn va passar desapareguda —o potser escapada— al mar. És també, segons diversos estudis, el temps mitjà que un visitant dedica a una exposició. El cicle «20 minuts al marge» proposa una immersió en relats dissonants que obren espais de qüestionament, desplaçament i possibilitat.

20 MINUTS AL MARGE
Cicle d'exposicions
a cura de Bernat Daviu

VIDES IMAGINÀRIES DE MARGIT KOCSIS

UNA VIDA

Margit Kocsis va ser una de les restauradores més reputades del Rijksmuseum d'Amsterdam. Els vents de la història la van fer néixer a l'illa de Java, en una plantació de te i de cautxú propietat dels avis paterns, però l'ocupació japonesa de l'illa durant la Segona Guerra Mundial primer i la revolució nacional d'Indonèsia després fan que la família acabi instal·lant-se a Holanda. Margit Kocsis encara és jove i, en aquest cas, la seva vida es desplegarà en aquesta part del món. Ben aviat s'interessa per la pintura i, després de diversos cursos d'història de l'art, aprofundeix en l'estudi dels retrats de l'escola dels primitius flamencs, els pintors que van popularitzar la pintura a l'oli. La factura minuciosa, el detallisme dels blens dels cabells o de les joies, l'aplom escultòric dels retratats, la precisió de la pinzellada, l'aura de misteri: són obres fetes per mirar-les de prop. Sabem que el quadre que va inspirar-la a dedicar-se al seu ofici va ser *Retrat d'una noia jove*, de Petrus Christus, una pintura del 1470 realitzada en oli sobre taula de roure. Amb el rigor tècnic marca de la casa, Kocsis esdevé restauradora de l'àrea de conservació del Rijksmuseum. Mai tocarà l'obra de Petrus Christus, però serà responsable del bon veure de retrats com *Ciutadà de Haarlem* (1529), de Jan van Scorel; o el *Retrat de Jacob Conrseisz van Oostsanen* (1533), de Jacob Cornelisz van Oostnanen, considerat dels primers autoretrats del nord dels Països Baixos. Kocsis considerava que qualsevol retrat era una forma d'autoretrat, però al cap i a la fi ella no pintava. A vegades tenia el diseg sobtat d'instal·lar-se un cavallet a casa, com un llampec per dintre: agafar un pinzell i txas! Tanmateix, que sapiguem, mai no va pintar.

UNA ALTRA VIDA

Margit Kocsis va ser petita per sempre. Alguns diuen que va créixer fins als deu anys, d'altres que va arribar fins als dotze. Hi ha consens que a l'edat de quinze no hi va arribar mai i que probablement no va tocar els tretze. A partir de llavors va continuar entre nosaltres, però va ser una altra cosa. Com més anys passaven, més distància hi havia entre l'edat real de Margit Kocsis (deu, onze, dotze a tot estirar) i l'edat exterior de Margit Kocsis, que avançava cruel i aliena als temps de l'esperit. Aquest desencaixament, evident per als qui la van conèixer de prop i absolutament invisible a ulls dels altres, va generar-li avantatges i desavantatges ontològics i una certa disfòria de l'ànima. També va marcar la seva carrera artística i la seva relació amb els éssers no-humans, especialment els gats salvatges i els cavalls.

UNA ALTRA VIDA

Margit Kocsis va ser una celebritat de l'Espanya del *destape*. Es deia que el seu llinatge es remuntava a les amazones del poble escita de l'Àsia Central. També es deia que era descendent llunyana d'Esteve I, fundador del Regne d'Hongria, i que la seva família havia dominat mig món durant la baixa edat mitjana. Va saltar a la fama amb un anunci de les mítiques *bodegues* Terry: Kocsis apareix cavalcant un cavall blanc, Descarado II, per una platja llarga i sinuosa. A l'Espanya trista del 1964, la visió d'aquesta dona vaporosa va adquirir un caràcter místic, religiós. A partir d'aquí, només va caldre seure i esperar. A mitjan anys seixanta, coprotagonitza un anunci d'*Habit Rouge*, de Guerlain, el primer perfum ambarí per a homes i un homenatge olfactiu a l'art de la doma. Més tard es converteix en la imatge

de *Madame Rochas*, d'Hélène Rochas: gessamí, feminitat i poder. Després arribaran altres perfums, cremes hidratants, Coca-Cola, conyac i Freixenet. Carnavalesca, sorneguera, Kocsis va portar la premsa de corcoll amb anècdotes contradictòries sobre la seva vida. A vegades deia que vivia a Argelaguer, a vegades a Valldemossa, a vegades en un vaixell amarrat en un canal d'Amsterdam. Es deia que Kocsis s'havia folrat les parets de casa amb pells d'antílop, que només trepitjava catifes perses, que tenia un poni dissecat al menjador i que parlava dotze idiomes. Famílies senceres s'agrupaven a la televisió per admirar-la i per treure'n conclusions: petits desitjos i petites recances, marits i mullers.

UNA ALTRA VIDA

Margit Kocsis és, en aquest cas, una pintora coneguda i reconeguda, protagonista d'un litigi llarg i sonat entre el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) i el Museu de la Garrotxa. Les seves pintures van ser elogiades per Modest Cuixart, Antoni Tàpies i altres membres del Dau al Set, així com per comissaris i crítics d'art com Glòria Bosch o Daniel Giralt-Miracle. Durant els anys seixanta va entaular una forta amistat amb el pintor Rafael Griera i amb models d'altura com Carmina Hernando o Teresa Gimpera. Cada tercer diumenge de mes feia el vermut amb Antoni Miralda (ell, vermut blanc; ella, brandy) i va cartejar-se amb l'escriptor Jesús Moncada (amb qui compartia l'any de naixement i la certesa que el món, per sota, fa un xup-xup que no es pot explicar a través del realisme) i amb Montserrat Roig (a més de conversar sobre l'art i la creació, les cartes en què fan mofa dels homes de la seva generació han esdevingut un referent de l'humor càustic nostrat). Després de la mítica exposició del 1985 al Palau de Caramany de Girona, durant els anys noranta exposa al Museu d'Art de Girona, a la Fundació Antoni Tàpies, a la Fundació Vila Casas i al MNAC, que adquireix bona part de les seves obres. L'any 2025, el Museu de la Garrotxa aconsegueix reclamar *Banyistes* al MNAC després d'un contenciós que es fa públic al telenotícies i que eclipsa el conflicte de Sixena. La ciutat garrotxina ho celebra amb un banquet a la plaça d'Olot: s'hi serveixen patates de la Vall d'en Bas, fesols de Santa Pau, assortits d'embotits i, de postres, tortell i ratafia. Aliena als xous circenses del món de l'art, Kocsis viu força tranquil·la al seu mas d'Argelaguer, a la Garrotxa. Treballa molt i viu entre animals. Un passavolant voyeur va fer-li una fotografia que ha esdevingut icònica: Kocsis cavalca un cavall blanc, tranquil·la i aliena a la càmera, pensant en les seves coses, camí de l'ermita del Guilar.

ENCARA UNA ALTRA VIDA

Margit Kocsis va ser taxidermista, que és una manera com una altra de collar el pas del temps. Va formar-se en tallers d'Holanda i de Catalunya i va treballar tant per a institucions (el Museu de Ciències Naturals de Barcelona, el de Granollers, el taller de Lluís Soler Pujol a la plaça Reial, el CosmoCaixa) com per a particulars (naturalistes aficionats, particulars devastats per la mort del seu gos o del seu gat, milionaris postsafari o interioristes extravagants).

El rigor tècnic de Kocsis va fer-li guanyar el respecte dels seus contemporanis –«sembla que s'hagi de moure en qualsevol moment», va dir el científic Albert Filaprim d'un dels seus guepards dissecats. Com es desprèn dels seus articles divulgatius, Kocsis concebia la taxidèrmia com un art «que vol fixar el misteri». Deia que amb la vida també passa: ens quedem aturats en algun lloc una estona de més i aquesta estona se'ns marca a la cara per sempre. Aquesta aproximació transcendent a l'art de la taxidèrmia va ocasionar-li admiradors i detractors. Els primers, meravellats en excés, van protagonitzar més d'un titular sonat –no oblidem el cas de Fèlix Felí, un admirador que va intentar dissecar-la a ella. Els detractors, especialment tediosos, van acusar-la de poc professional i de negacionista del pas del temps. No anaven mal encaminats: és veritat que no hi creia gaire.

EPÍLEG

La idea de *Vides imaginàries de Margit Kocsis* s'emmarca en la tradició literària de les biografies imaginàries, que elucubren sobre les vides de personatges inventats o reals –alguns exponents serien Marcel Schwob, Jorge Luis Borges o, escombrant cap a casa, Víctor Nubla amb les seves *Biografies il·lustres de personatges breus* (Editorial Males Herbes, 2022). Parteixo d'aquesta tradició literària, del fet que la vida i obra de Margit Kocsis va ser objecte d'elucubracions, curiositat i enigmes (pel seu talent artístic, per la seva bellesa, pel seu caràcter reservat), de la importància de l'atzar en la seva vida i del fet que sembla que va viure moltes vides en una (en una de curta, a més). Les biografies imaginàries són com universos paral·lels que permeten jugar amb alguns aspectes de la vida i obra de Kocsis: enaltir el rigor dels seus quadres, la seva pintura estàtica i el diàleg amb la tradició dels primitius flamencs, explorar els avantatges i desavantatges de la seva bellesa i venjar-ne la mort prematura. Podem dir que les biografies imaginàries afegixen misteri al misteri, una manera alhora lúdica i seriosa d'acostar-me a la seva figura.

PROGRAMA PÚBLIC

UNA ESTRANYA PARELLA DE BALL

Conversa entre Rafel G. Bianchi i Irene Pujadas

Dissabte 11 d'abril de 2026, a les 12 h

Bòlit La Rambla i Jardí del Bòlit Sant Nicolau

20 MINUTS AL MARGE

Visita comentada a les tres exposicions del cicle
amb Bernat Daviu

Dissabte 23 de maig de 2026, a les 12 h

Bòlit La Rambla, Bòlit Pou Rodó i Bòlit Sant Nicolau

UNA CICLISTA AMB PISTOLA

Conferència performàtica amb Gabriel Ventura

Divendres 26 de juny de 2026, a les 18.30 h

Jardí del Bòlit Sant Nicolau

BÒLIT LA RAMBLA

Rambla de la Llibertat, 1

17004 Girona

De dilluns a divendres de 9 a 20 h

Dissabtes de 9 a 14h i de 15 a 20 h

Diumenges i festius de 9 a 14 h

BÒLIT POU RODÓ

Plaça Pou Rodó 7-9

17004 Girona

Dimecres i diumenges d'11 a 14 h

Dijous, divendres i dissabtes d'11 a 14 h i de 15 a 19 h

Festius a consultar

BÒLIT SANT NICOLAU

Plaça de Santa Llúcia, 1

17007 Girona

Dimecres i diumenges d'11 a 14 h

Dijous, divendres i dissabtes d'11 a 14 h i de 15 a 19 h

Festius a consultar

www.bolit.cat

bolit@ajgirona.cat

Tel. 972 427 627

At the height of August 2020, a three-year-old girl riding an inflatable unicorn accidentally drifted out to sea from a beach on a Greek island, carried away by the currents. A ferry eventually spotted her far offshore, still clinging tightly to the float, and she was rescued unharmed. Who has not, at some point, wished to alter the course of the story they have been given to live?

This cycle, curated by Bernat Daviu (Fonteta, 1985), unfolds across three exhibitions conceived as chapters of a collective novel. The works bring together narratives and characters that inhabit the margins: figures who challenge imposed boundaries, question dominant imaginaries and assert themselves in disenchanted or dystopian contexts. Fiction becomes a tool for generating escapist and metaphorical narratives that remain critical of reality, from which a discourse on identity, resistance and memory takes shape.

CHILD'S PLAY

Rafel G. Bianchi and Margit Kocsis

13.03—06.09.2026

Bòlit La Rambla

«Child's Play», presented at Bòlit La Rambla, is an exhibition that establishes a dialogue between the painting of Margit Kocsis (Java, 1941 – Amsterdam, 1984), an installation by Rafel G. Bianchi (Olot, 1967) and a text by the writer Irene Pujadas (Sant Just Desvern, 1990).

Beyond her media presence as a model and actress during the 1960s and 1970s, Kocsis – a Dutch artist born in Indonesia who settled in Catalonia in the 1960s and was closely linked to Argelaguer, where she set up her studio – developed a markedly introspective body of work centred on unsettling child figures that question and dismantle the idealised image of childhood. Bianchi – who knew her when he was a child – revisits Kocsis's work by extending and altering the bodies in her portraits, setting up a game with that which remains hidden and generating a tension between memory and fiction.

In Bianchi's installation, these drawings of elongated figures become a cutout collection that visitors can take away, the result of a collaboration between the artist and designer Lola Mesalles (Barcelona, 2000).

The Dutch painter also becomes the starting point for Irene Pujadas's text, which proposes imaginary biographies of Margit Kocsis in order to reclaim a pictorial oeuvre overshadowed both by the sexualised image of the artist that persisted in the collective imagination of the late Francoist period and by her premature death.

The three exhibitions in the cycle – «Child's Play» at Bòlit La Rambla, «Right Here Elsewhere» at Bòlit Pou Rodó, and «Maladaptive Daydreaming» at Bòlit Sant Nicolau – share the most subversive spirit of the marginalia. Marginalia – a word from Latin meaning «of the margins» – originally referred to a diverse repertoire of written and, above all, pictorial elements placed in the margins of the pages of Western books during the Middle Ages. Beyond their clarifying function, they offered the copyist a playful or satirical escape route through which to evade the monotony of their task and break with the rigidity of the main text.

Twenty minutes is the time the girl with the unicorn was missing – perhaps not entirely by accident? – at sea. It is also, according to several studies, the average time a visitor spends in an exhibition. The cycle «20 Minutes on the Margin» proposes an immersion in dissonant narratives that open up spaces of questioning, displacement and possibility.

20 MINUTES
ON THE MARGIN
Exhibition cycle curated
by Bernat Daviu

IMAGINARY LIVES OF MARGIT KOCSIS

Irene Pujadas

ONE LIFE

Margit Kocsis was one of the most highly regarded restorers at the Rijksmuseum in Amsterdam. The winds of history brought her into the world on the island of Java, on a tea and rubber plantation owned by her paternal grandparents, but the Japanese occupation of the island during the Second World War and, later, the Indonesian national revolution led the family to settle in the Netherlands. Kocsis was still young, and her life would unfold in this part of the world. She soon developed an interest in painting and, after several courses in art history, delved into the study of portraits from the school of the Early Netherlandish painters, the artists who helped establish oil painting as a dominant medium. Their meticulous workmanship, the detailed rendering of strands of hair and jewellery, the sculptural poise of the sitters, the precision of the brushstroke, the aura of mystery: these were works made to be looked at up close. We know that the painting which inspired her to dedicate herself to her craft was *Portrait of a Young Girl* by Petrus Christus, a 1470 oil-on-oak panel painting. With the technical rigour that became her hallmark, Kocsis became a restorer in the conservation department of the Rijksmuseum. She would never touch the work of Petrus Christus, but she was responsible for the care and conservation of portraits such as *Citizen of Haarlem* (1529) by Jan van Scorel, or the *Portrait of Jacob Cornelisz van Oostsanen* (1533) by Jacob Cornelisz van Oostsanen, considered one of the earliest self-portraits in the northern Netherlands. Kocsis believed that every portrait was a form of self-portrait, even though she was not a painter herself. At times she felt a sudden desire to set up an easel at home, like a jolt inside her: to pick up a brush and – swish! Even so, as far as we know, she never painted.

ANOTHER LIFE

Margit Kocsis remained small all her life. Some say she grew to the age of ten, others that she reached twelve. There is broad agreement that she never made it to fifteen and probably not even to thirteen.

From that point on she continued among us, but she was in another state. As the years went by, the gap widened between Margit Kocsis's real age (ten, eleven, twelve at most) and her outward age, which advanced cruelly and in ways entirely alien to the time of the spirit. This misalignment, evident to those who knew her well and utterly invisible to everyone else, brought her certain ontological advantages and disadvantages, and a kind of dysphoria of the soul. It also shaped her artistic career and her relationship with non-human beings, especially horses and wild cats.

ANOTHER LIFE

Margit Kocsis was a celebrity of *Spain's destape*.¹ It was said that her lineage went back to the Amazons of the Scythian people of Central Asia. It was also claimed that she was a distant descendant of Stephen I, founder of the Kingdom of Hungary, and that her family had ruled half the world during the late Middle Ages. Kocsis became famous through an advert for the legendary Bodegas Terry, in which she appears riding a white horse, Descarado II, along a long, sinuous beach. In the bleak Spain of 1964, the sight of this ethereal woman took on a mystical, almost religious character. From then on, all she had to do was sit and wait. In the mid-sixties she co-starred in an advert for *Habit Rouge*, by Guerlain, the first amber fragrance for men and an olfactory homage to the art of dressage. Later she became the face of *Madame Rochas*, by Hélène Rochas: jasmine, femininity and power. Other perfumes followed, then moisturising creams, Coca-Cola, brandies and Freixenet cava. Carnavalesque and sardonic, Kocsis ran the press ragged with conflicting stories about her life. Sometimes she claimed to live in Argelaguer, sometimes in Valldemossa, sometimes on a boat moored in an Amsterdam canal. It was said that Kocsis had lined the walls of her home with antelope skins, that she walked only on Persian carpets, that she kept a stuffed pony in her dining room and that she spoke twelve languages. Whole families gathered around the television to admire her and draw their own conclusions: small desires and small resentments, husbands and wives.

ANOTHER LIFE

Margit Kocsis is, in this case, a well-known and highly regarded painter, the central figure in a long and widely publicised dispute between the Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) and the Museu de la Garrotxa. Her paintings were praised by Modest Cuixart, Antoni Tàpies and other members of the Dau al Set group, as well as by curators and art critics such as Glòria Bosch and Daniel Giralt-Miracle. In the 1960s she struck up a close friendship with the painter Rafael Griera and with leading models such as Carmina Hernando and Teresa Gimpera, and on the third Sunday of every month she'd go for vermouth with Antoni Miralda (white vermouth for him, brandy for her). She corresponded with the writer Jesús Moncada (with whom she shared both a birth year and the conviction that the world simmers away beneath the surface in ways realism cannot explain) and with Montserrat Roig (in addition to their exchanges on art and creation, the letters in which they mock the men of their generation have become a touchstone of our own brand of caustic humour). After the legendary 1985 exhibition at the Palau de Caramany in Girona, she showed her work throughout the 1990s at the Museu d'Art de Girona, the Fundació Antoni Tàpies, the Fundació Vila Casas and at the Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), which acquired a large part of her oeuvre. In 2025, the Museu de la Garrotxa succeeded in reclaiming *Banyistes (The Bathers)* from the MNAC after a contentious legal battle that made the evening news and briefly overshadowed the Sixena dispute.² The city of Olot celebrated the verdict with a banquet in the main square, serving potatoes from the Vall d'en Bas, beans from Santa Pau, platters of cured meats and, for dessert, *tortell* and *ratafia*. Unmoved by the circus acts of the art world, Kocsis lives a fairly quiet life at her farmhouse in Argelaguer, in La Garrotxa. She works hard and lives among animals. A passing voyeur once took a photograph that has since become iconic: Kocsis riding a white horse, serene and oblivious to the camera, lost in her thoughts on the path to the Guilar hermitage.

AND YET ANOTHER LIFE

Margit Kocsis was a taxidermist, which is one way of halting the passage of time. She trained in workshops in the Netherlands and in Catalonia, and worked both for institutions (the Museu de Ciències Naturals de Barcelona and its counterpart in Granollers, Lluís Soler Pujol's workshop in the Plaça Reial, CosmoCaixa) and for private customers (amateur naturalists, individuals

devastated by the death of their dog or cat, millionaires with the spoils from safaris or extravagant interior designers). Kocsis's technical rigour earned her the respect of her peers ("It looks as if it might move at any moment," the scientist Albert Filaprim said of one of her mounted cheetahs). As her popular science articles make clear, Kocsis saw taxidermy as an art "that seeks to suspend the mystery in time". She said life works the same way: we linger somewhere a little too long, and that moment leaves its mark on our face forever. This transcendent approach to the art of taxidermy brought her admirers and detractors. The former, mesmerised, generated more than the occasional sensational headline – let us not forget the case of Fèlix Felí, an admirer who tried to dissect *her*. The detractors, a rather tiresome lot, accused her of being unprofessional and of denying the passage of time. They weren't entirely wrong: she didn't much believe in it.

EPILOGUE

The idea of *Imaginary Lives of Margit Kocsis* is rooted in the literary tradition of imaginary biographies, which speculate about the lives of invented or real figures – among whose exponents we might name Marcel Schwob, Jorge Luis Borges or, closer to home, Víctor Nubla with his *Biografies il·lustres de personatges breus* (Editorial Males Herbes, 2022) [*Illustrious Biographies of Brief Figures*].

I draw on this tradition, on the fact that the life and work of Margit Kocsis were themselves the object of speculation, curiosity and enigma (her artistic talent, her beauty, her reserved nature), on the importance of chance in her life, and on the sense that she seems to have lived many lives in one – and a short one, at that.

Imaginary biographies are like parallel universes that allow us to play with certain aspects of Kocsis's life and work: to exalt the rigour of her paintings, their stillness and their dialogue with the tradition of the Early Netherlandish painters; to explore the advantages and disadvantages of her beauty; and to avenge her premature death. One might say that imaginary biographies add mystery to mystery – a way of approaching her figure that is at once playful and serious.

1. A period of erotic 'uncovering' that exploded after Franco's death, following an initial loosening of censorship towards the end of his dictatorship.

2. A long-running legal conflict between the Government of Aragon and the Government of Catalonia over medieval artworks originally from the Monastery of Sixena. Court rulings and enforcement actions have been contested for years, and the dispute remains ongoing.

Ho organitza:

BÒLIT,
CENTRE D'ART
CONTEMPORANI
DE GIRONA.

Amb el suport de:

Ho patrocina:

20 MINUTS AL MARGE

Cicle d'exposicions a cura de Bernat Daviu

Equip tècnic:

Actiescola S.L.U., Farners Cabra, Mar Camps,
Xavi Cantó, Ander Condon, Cultural Rizoma S.C.C.L.,
Enserio, Oriol Fontdevila, Laura Francès, Quim Gironella,
Assegurances Molas i Torroella S.L., Impremta Pagès S.L.,
Carles Palacio, Olga Palahí, David Pararols, Anaís del Cid,
Diana Sans, Serveo, Sigtus, Traduaction S.L., Xavi Torrent
i Vidcus, Impressió i Retolació.

Agraïments:

Margit Kocsis (i família), Norman Rockwell i Wendy McMurdo.

Dipòsit legal:

DL Gi 350-2026

20 MINUTS AL MARGE

Cicle d'exposicions a cura de Bernat Daviu

13.03—06.09.2026

UN JOC DE CRIATURES

Rafel G. Bianchi i Margit Kocsis

Amb la contribució d'Irene Pujadas

Bòlit La Rambla

AQUÍ MATEIX EN UN ALTRE LLOC

Víctor Balcells, Andrea Gómez, Will Lee,

Daniel Moreno Roldán i Sara Sadik

Bòlit Pou Rodó

MALADAPTIVE DAYDREAMING

Elena Garrigolas

Amb la contribució de Mar Bosch

Bòlit Sant Nicolau

